

[Helge Madsen.]

at der må være mulighed for øget produktion, og det betyder, at der vil være grund til ikke at stille for store forventninger.

I øvrigt bliver der intet frit marked for landbrugsvarer i de seks lande. Der er lavet en landbrugsplan, som vi dog endnu ikke kender enkelthederne i.

Jeg vil nævne et andet minus, og det er Danmarks geografiske placering i udkanten af unionen, hvor København kommer til at ligge i den yderste krog med en toldmur af anselig højde ned gennem Øresund til at skille os fra vore skandinaviske brødre. Her er der tale om toldmure, som vil lukke os ude i højere grad, end der var tale om ved den nordiske løsning. De seks lande aftog i 1956 31 pct. af vor eksport, og vi fik 35 pct. af vor import derfra, men en tilslutning vil betyde en begrænsning af mulighederne for resten af vor handel. Der har her flere gange været tale om at følge den åbne dørs politik over for de seks lande. Der skal man dog huske, at er man gået derind, klapper døren i, og så er der ingen mulighed for at komme ud igen, der er ingen mulighed for ændring senere hen.

Frihandelsområdet, som jo ikke er nær så langt fremme som de to andre med planerne, aftog i 1956 80 pct. af vor eksport, og vi fik 75 pct. af vor import fra disse lande. Her har vi lov til at beholde vore lave toldsatsler udadtil, og man må formentlig regne med, at fællesmarkedets institutioner vil optræde i afsvækkede former. Det er forståeligt, at regeringen vil gøre, hvad der er muligt for at hjælpe med til realisation af denne plan, men jeg har indtryk af, at under disse bestræbelser viser det sig gang på gang, at det er så som så med kærligheden til frihandelstanken fra de andres side. Igen støder vor landbrugseksport på vanskeligheder, og tanken om et frit marked for disse varer må vist også skrinlægges for frihandelsområdet.

Der ymtes forsigtigt noget om en normalisering af de forskellige toldsatsler i stedet for ordningen med oprindelsescertifikater. En normalisering af toldsatslerne vil for vort vedkommende betyde en forhøjelse, og hverken denne normalisering eller det meget omfattende kontrolsystem, som oprindelsescertifikaterne vil nødvendiggøre, er tiltalende udsigter.

Det forekommer mig, at efterhånden som forhandlingerne skrider frem, dukker flere og flere mindre tiltalende sider op, at Danmark, som den, der først og fremmest går ind for de frieste mulige former, efterhånden bliver stillet vanskeligere og vanskeligere i disse forhandlinger. Det er også her i aften blevet understreget — og det gjorde den højtærede minister for udenrigsøkonomi også forleden dag — at frihandelsområdet i sin struktur nærmer sig de seks. Det betyder, at det bliver mindre frit, end vi havde ventet i begyndelsen; da så det mere tiltalende ud.

Den nordiske toldunion omfattede 13-14 pct. af vor handel, indførsel og udførsel; inden for de seks drejer det sig om 30-35 pct. og inden for frihandelsområdet i alt om 80 pct. af vor eksport og 75 pct. af vor import. Men selv om vi tager den mest omfattende af de tre løsninger, selv om vi tager det frihandelsområde, hvis nærmere udformning ikke er færdig endnu, selv om vi tager den mest vidtgående af de tre planer, har Danmark fortsat en betydelig del af sin udenrigshandel uden for området. Dertil kommer, at vore usynlige indtægter, rederiindtægter m. v., vist for en væsentlig del også kommer fra lande uden for selve frihandelsområdet.

Denne fjerde afdeling af vor udenrigshandel får mig til at tænke på en fjerde løsning. Nu hørte jeg vel den højtærede minister sige — vi har også hørt det her i dag — at det at holde sig uden for det hele er ugørligt. Den højtærede minister sagde, at det ville være selvmord at holde sig udenfor, og det er jeg enig med ministeren i. Men der er en mulighed for at placere sig i alle tre løsninger. Det er Danmarks specielle stilling som storeksportør af landbrugsvarer, men også af industrivarer, som forårsager vor vanskeligheder, når disse planer skal gennemføres. Kunne ikke denne vor særlige stilling betinge en særlig løsning for vort vedkommende?

Vort landbrug er konkurrencedygtigt under lige vilkår. Nu har vi hørt om subsidieordningerne, og så længe de fremmede befolkninger finder sig i at måtte betale overpriser på grund af disse statsordninger, så længe kan et landbrug, som hviler på fri konkurrence, ikke komme ind på disse markeder. Men vort landbrug er konkurren-